

nu, og det aldeles uafhængigt af den kategoriske Erklæring, som den høitærede Finansminister nys har afgivet, omtrent en Umulighed, at det nærværende Lønningsforslag skulde kunne vente at gaae gennem Rigsdagen og at blive vedtaget af den, saaledes at det kunde stadfæstes af Kongen. Under disse Omstændigheder er der stor Opfordring til at see bort fra Alt, hvad der angaaer enkelte underordnede Punkter, og at holde sig alene til de store Træk, for at den Debat, der finder Sted, idetmindste kan for den kommende Tids historiske Studier i Rigsdagstidenden afgive en nogenlunde fylldig Fremstilling af de forskjellige Opfattelser af de store Hovedspørgsmaal. Jeg har derfor ikke betænkt mig paa at begjære Ordet, for at det kan blive udtalt ogsaa fra en Folkethingsmands Standpunkt, at den Bet, som Udvalget har betraadt ved dette Lovforslag, maa ansees for at være uheldig og ikke stemmende med Statens Interesser og Stats-tjenestens Lørv. Det gaaer igjennem den hele Udvalgsbetænkning, at man troer at kunne tilveiebringe en god og nyttig og hensigtsmæssig Ledelse af Statens øverste Forvaltning gennem et Personale, saa indskrænket i Antal og saa knapt aflagt med Lønninger, at denne Green af Statstjenerne for Fremtiden vil blive haade en af de byrdefulde og en af de ringere lønede. Ministerialforvaltningen bliver derved en Tjeneste, som ikke drager de bedste og dygtigste Kræfter til sig, men en Tjeneste, der staaer stillet blandt de ringere i pecuniar Henseende, og det har man gjort samtidig med, at man har meent at kunne stille videregaaende Fordringer i det Hele taget til disse Embeds- og Bestillingsmænds Arbejde og hele Tjenestegjerning. Det er det Udvalg stiller sig, som jo forøvrigt naturligt er, paa forskjellige Steder fra hinanden i Fleertal og Mindretal og flyder atter sammen i et Fællesudvalg, saa at det er noget vanskeligt at holde Traaden bestemt fast og ved hver enkelt Leilighed erindre, om det er hele Udvalget eller kun en Deel deraf, hvis Betragtning man imødegaaer; skulde det altsaa hændes, at jeg i den Henseende tager feil, beder jeg forud om Undskyldning derfor. Der findes imidlertid Udtalelser saavel fra det hele Udvalg

som fra Udvalgets Fleertal, der ere af den Betskaffenhed, at de virkelig gjøre Krav paa en bestemt Modsigelse. De Betingelser og Lønningsvillkaar, som Udvalget opstiller, har det saaledes samlet Side 987—88 i sin Betænkning for to af de vigtigste og betydningsfuldeste Stillingers Bedkommende, nemlig Contoircheferne og Fuldmægtigene, og Udvalget har der selv udtalt, at Gjennemsnitslønnen for Contoirchefer vil blive 2,000 Rd., der naaes med 25 aars Tjenestetid, og at den for Fuldmægtige vil blive henholdsvis 1,000 og 1,100 Rd., som naaes med en Tjenestetid af 15 eller 20 Aar. Den høitærede Finansminister har suppleret denne Oplysning ved at bringe os i Erindring, i hvilken Alder de Bedkommende nutildags i Gjennemsnit kunne vente at opnaae en Stilling som Contoirchef. Den Alder, han nævnte, nemlig 41 eller 42 Aar, var allerede temmelig høi, men der kan ikke være allermindste Spørgsmaal om, at saaledes som Tingene have stillet sig i de senere Aar, vil denne Gjennemsnitsalder endnu stige meget betydelig i den nærmeste Periode, og at man om 5 eller 10 Aar hverken vil blive Fuldmægtig eller Contoirchef i den Alder, hvori man er bleven det i de foregaaende 5 eller 10 Aar. Naar man altsaa nu tænker sig, at Gjennemsnitslønnen for en Contoirchef skal være 2,000 Rd., og at den først skal kunne naaes med 25 Aars Tjenestetid, saa synes det mig dog, at Enhver maa være kaldet til at anstille en Sammenligning imellem de Lønninger, som saaledes frembyde sig i denne vigtige Green af Statstjenerne, og den, som kan naaes saavel i locale Embeder som overhovedet i den private Virksomhed. Thi ligesaa vist som det er, at Staten handler urigtigt, hvis den drager til sin Tjeneste alle de dygtige Kræfter og derved, jeg kan gjerne sige, gjør den private Virksomhed fattig, hvorefter Statens Vel ligeledes er afhængig, ligesaa vel maa man paa den anden Side dog erkende, at Staten handler urigtigt, hvis den stiller Villkaarene for sin Tjeneste paa en saadan Maade, at den stæder de dygtige Kræfter bort og derved selv bliver stet betjent. Men saadanne Stillinger som dem, hvortil Contoirchefs- og Fuldmægtigpladser efter den